

Jan van der Meij

Op pad met Fré en Powerplay

DOOR HARRY PATER / FOTOGRAFIE: KOOS GROENHOLD

In het begin van de 1980's ontstond de Nederlandse driemansformatie Powerplay, nadat voorman Jan van der Meij het succesvolle Vitesse had verlaten. De band had drie hitsingles die geen van allen de top 20 bereikten: *Love can break your heart*, *Make it alone* en *I am falling*. Na 1995 hoorde je amper iets van de band, al bleef hij optreden. Dit jaar verscheen het album *Welcome home*, een akoestische liveplaat. Music Maker was benieuwd hoe het Jan in de tussentijd was vergaan.

“ Hoewel ik al jaren andere dingen doe, is Powerplay nooit opgegeven. We hebben altijd wel eens per maand ergens opgetreden, in wisselende samenstellingen. Op een gegeven moment speelden we in Arnhem waar iemand van New Road Music aanwezig was. Hij sprak me na het optreden aan en zei dat hij het te gek vond en dat hij graag een liveplaat wilde maken. Ik was daar eerst wat sceptisch over, maar nadat ik bij hen in Wijchen was geweest en gezien en gehoord had wat ze daar kunnen en ze me een goed aanbod deden, heb ik toegehaakt. Ik zei dat ik wel een liveplaat wilde maken, maar dan moest het een unplugged album worden. Powerplay is weliswaar een rockband, maar we maken toch vooral liedjes en die wilde ik wel eens in een akoestische vorm opnemen.

Uiteindelijk hebben we drie dagen in het concertzaaltje in hun studio opgetreden voor een enthousiast publiek van fans en oude bekenden. Voor zo'n twintig euro konden ze erbij zijn, en daarvoor kregen ze ook een exemplaar van de cd en naamsvermelding in het boekje. De opnamen werden meteen naar twee sporen gemixt, dus het zijn eerlijke liveopnamen, geen overdubs en dergelijke.

Powerplay bestaat behalve mezelf op gitaar en zang uit Ivo Severijns op bas en Ramon Rambeaux op drums. Als gasten deden Mark Boon op gitaar en P.J. Cramer van de Bogaart op piano en accordeon mee.

Frédérique Spigt In 1994 maakten we de voorlopig laatste plaat en daarna ben ik fulltime bij Frédérique Spigt gaan spelen. Ik ben wel altijd beschikbaar gebleven om met Powerplay op te treden voor wie dat maar wilde, maar ik stopte met actief platen maken met de band. Of we na deze plaat nog weer nieuw werk gaan maken weet ik niet. Sowieso

ben ik van plan om bij Frédérique te blijven spelen, want dat gaat erg goed en plezierig. Ik schrijf veel nummers voor haar. Ik zou nooit meer alleen iets als Powerplay willen doen, dat altijd maar vooraan staan en je moeten bewijzen. Die tijd heb ik gehad. Het spelen in een band waar iemand anders zingt en waar ik dan nummers voor schrijf heeft tegenwoordig mijn voorkeur.

Ik ontmoette Fré begin 1990's op een nieuwjaarsparty van Countdown Café waar we samen dronken zijn geworden. Ik kende haar natuurlijk van *I've Got The Bullets*, want we kwamen elkaar regelmatig tegen bij radioprogramma's als Los Vast. Ze gaf me haar telefoonnummer en zei: 'Bel me maar, dan gaan we samen nummers schrijven en muziek maken.' Ik was helemaal niet gewend om met iemand anders samen te schrijven, maar ik dacht: och, het is een meisje. Laat ik het maar eens proberen. We spraken een vaste dag per week af waarop we bij elkaar kwamen en dat ging van meet af aan erg goed. Na twee jaar begon zij *A Girl Called Johnny*, maar daar deed ik niet aan mee omdat ik nog druk was met Powerplay. Pas toen zij solo ging en in het theater ging spelen, kwam ik bij haar in de band.

Theater Ongeveer de helft van de liedjes op de platen van Frédérique zijn van mijn hand. Ik maak dan een liedje, neem dat op en geef het haar op een cassettebandje. Vervolgens gaat zij ermee aan de slag en maakt er tekst bij en daarna maken we het samen af. Ze schrijft zelf echter ook muziek en dan geeft ze mij zo'n bandje en ga ik ermee bezig om het nummer af te maken.

Het is heel leuk werken met haar. Ik ben haar *second man* als ik het zo mag zeggen. Omdat ze in het theater speelt hoeft je niet één bepaalde stijl aan te houden, ze zingt vooral ballads, maar als een nummer een Franse of een Spaanse touch heeft dan is dat ook niet erg, dat kan allemaal. Andere artiesten of bands willen dat meestal niet, maar zij wel. Je hebt geen beperkingen, in een theater mag het af en toe ook best even roken!

Vitesse was vier jaar lang succesvol en bij Powerplay was het met de eerste single meteen raak. Tot 1985 ongeveer hadden we daar veel succes mee. We hadden heel veel werk, maar op een gegeven moment ebde het langzamerhand weg. Je moet bereid zijn om door een dal te gaan, zo ging het met Powerplay ook. In 1987 hadden we nog *Walk on the Wire*, maar daar stond geen hitsingle op en dan wordt het aantal boekingen vanzelf minder. Zodra je niet meer in de *pictures* staat zijn ze je vergeten. Je kunt dan twee dingen doen, zeker als je platencontract ook niet verlengd wordt: óf je stopt er helemaal mee óf je gaat er iets anders naast doen. Dat laatste heb ik dus gedaan.

IN HET THEATER MAG HET OOK BEST ROCKEN

Brood Naast m'n werk met Fré heb ik een tijdje bij Dilana Smith gespeeld. En ik heb een tourtje gedaan met The Wild Romance. Herman Brood was toen naar Amerika geweest en vervolgens kwam hij een maand lang niet opdagen. Er stonden echter nogal wat optredens gepland en toen vroegen ze mij. We speelden covers, rock en bluesrock. Dat was in een kleine setup, dus we sjouwden zelf met de spullen en we gebruikten de techniek en apparatuur van de zalen.

Dat beviel me zó goed dat ik tegen de jongens van Powerplay zei: dat gaan wij ook doen. Op die manier konden we toch drie keer in de week spelen, al was het dan vooral in kleinere zalen en café's. We werkten vanaf dat moment ook zonder roadies, wat wel wennen was. Toen de band succesvol was werden bij wijze van spreken je plectrums nog door de roadies aangereikt. We begonnen in feite weer vanaf het nulpunt en van daaruit kun je alleen maar weer omhoog.

Rosie We konden toen *Hypnotized* maken, met George Kooymans als producer, en vanaf dat moment ging het weer een stuk beter. De single *Rosie* werd een bescheiden hit en dat leverde dus weer optredens op, al zijn we nooit meer op het oude *level* geweest. Tegenwoordig is het in de popmuziek ook niet meer zoals het eind 1970's, begin 1980's was.

Toen ik met Dilana Smith op tournee was hadden we twee of drie roadies en dus moesten we nog veel zelf doen, vooral op festivals. Vroeger werd je echt in de watten gelegd, maar dat kan tegenwoordig niet meer, omdat dat gewoonweg niet

meer te betalen is. Het is *back to basic*, maar zo hou je je staande.

Vrouwen Frédérique zit ook in *Girls Just Wanna Have Fun*, waar ik ook wel eens bij speel en zodoende kom ik met al die vrouwen in contact zoals Manuëla Kemp en de Bombitas. Met hen treed ik regelmatig op, dat is heel gezellig. Ik zing dan vijf nummers van Powerplay of Vitesse en een enkele cover, en zij zingen de rest van de avond. Ze spelen zo'n drie keer in de maand en als ik kan dan doe ik mee.

Wat Powerplay betreft: we doen een tourtje met Maxville en als we benaderd worden voor festivals dan zal ik zeker geen nee zeggen. Maar daarna ga ik weer gewoon met Fré en Powerplay verder op dezelfde voet.

Daarnaast doe ik allerlei dingen op muziekgebied, voor tv bijvoorbeeld. Voor RTL5 heb ik de muziek gemaakt voor het vechtsportprogramma *K1*. Ze wilden wat heavy rock-achtige muziek hebben en die heb ik voor ze gemaakt. En voor het programma *PA of the Day* van Milène de la Haye moest er een soort komisch muziekje komen. Het gebeurt ook dat ze bij me komen met een aantal platen, zo van: 'Dit is Led Zeppelin en dit is Status Quo. We willen iets hebben wat daar tussenin zit.' Muziek op bestelling dus, en da's leuk om te doen. Ook reclame doe ik wel, maar dan ben ik niet herkenbaar.

Op een gegeven moment hadden ze iets Paul McCartney-achtigs nodig en dan komen ze bij mij.

www.janvandermeij.nl